

ζώων. Ἐὰν τὸ φυτὸν μὴ μου ἄπτου, οὐτινος τὰ φύλλα ἀμέσως καὶ κατὰ τὴν ἐλαφροτάτην πρόσφασιν συγκλείονται, καλυφθῇ ὑπὸ υαλίνου κώδωνος, ἐν ᾧ ἐνεχύθησαν σταγόνες τινὲς χλωροφορίου, χάνει μετὰ μικρὸν τὴν εὐαισθησίαν του καὶ κατὰ τὴν πρόσφασιν τὰ μὲν φύλλα δὲν συμπτύσσονται, καταπίπτουσι δὲ τὰ στελέχη τῶν φύλλων ὡς ἀνὲι τετρομαγμένα.

Τὸ φυτὸν τοῦτο, ὅπερ καὶ „αἰσχυνομένη“ ἀποκαλεῖται, κατέστη διὰ τοῦ ναρκωτικοῦ δηλητηρίου τόσον ἀναισθητόν καὶ ἀπαθές, ὅσον καὶ ἄνθρωπος ἐκτεθεὶς εἰς τὴν ἐπίδρασιν οἰνοπνεύματος, οὐτινος ὡς πρὸς τὴν ἐπενέργειαν λίαν ὑπερτερεῖ τὸ χλωροφόριον. Ἐὰν δὲ ἀναγκασθῇ τὸ φυτὸν νὰ ζήσει μακρὸν χρόνον ἐν ἀτμῷ χλωροφορίου ἢ αἰθέρος, γίνεταί φιλάσθενον καὶ ἡ ἀνάπτυξις του μένει ἀτελής ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους καταστραφῇ, ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι, οἵτινες ἡττωνῶνται ὑπὸ τοῦ δαίμονος τοῦ οἰνοπνεύματος.

Ἡ καλλιέργεια τῶν φυτῶν ἐπὶ ἐδάφους, οὗ ἀφηρέθησαν διὰ κατάλληλου τρόπου ὅλα τὰ σιδηροῦχα συστατικά, ἐπιφέρει τὴν ἀνάπτυξιν ὡχρῶν καὶ κιτρίνων φύλλων καὶ εἶνε πρόξενος, ὡς λέγουσιν οἱ βοτανικοί, τῆς χλωρώσεως. Ἀμα ὡς ὅμως ἀναμιχθῇ τῷ εἰς ποτισμὸν χρησιμεύοντι ὕδατι καὶ ὀλίγον ποσὸν διαλελυμένου σιδήρου, τὰ φυτὰ προσλαμβάνουσι χρῶμα βαθύχλωρον καὶ ζωηρῶς ἀναπτύσσονται, ἂν οὐ ἢ χλωρώσις των, ὅπως καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου, θεραπευθῇ διὰ τῆς χρήσεως τοῦ σιδήρου.

Διὰ ταῦτα πολλὰ εὐαίσθητοι „αἰσχυνομένοι“ ἐφυτεύθησαν ἐντὸς ἀνθοδοχείων, ὧν τὸ χῶμα ἦτο διαφοροτρόπως ἀναμεμιγμένον, ὥστε εἰς ἕκαστον φυτὸν ἐδόθη πάντοτε ἀνεπαρκὴς τροφή κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἐν τῷ χῶματι, ὑπερ ἀπετελεῖτο ἐκ δύο μερῶν σεσηπυῶν φυτικῶν οὐσιῶν καὶ ἐξ ἑνὸς μέρους ἄμμου, ἠδὲ ἦθησαν αἱ αἰσχυνομένοι περισσότερον ἐκείνων, αἵτινες ἐφυτεύθησαν ἐντὸς καθαρᾶς σχεδὸν

ἄμμου. Αὐτὸ δὲν φαίνεται παράδοξον, ἂν οὐ γινώσκοντες ἐπὶ ἰσχυρῆς γῆς τὰ φυτὰ τήκονται καὶ μαραινόνται, ἐν τούτοις ἐγένοντο ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις, ἐξ ὧν πολλὰ ἐνδιαφέροντα φαινόμενα ἐνεδείχθησαν.

Αἱ ἰσχυαὶ αἰσχυνομένοι ἦσαν δηλαδὴ τόσον εὐαίσθητοι, ὥστε ἤρκει ἡ ἐλαφροτέρα τοῦ ἀνέμου πνοὴ ἢ ἡ ἐλαχίστη κίνησις, ἵνα κλείσωσι τὰ φύλλα των, ἐν ᾧ αἱ τακτικῶς καὶ ὁμαλῶς τρεφόμεναι ἀδελφαὶ των οὔτε εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου ἐκλείοντο οὔτε ἐταράσσοντο ἐρεθιζόμεναι. Οὐδεμία αὐτῶν ἐξήνθησεν, ἀλλ' ὅλαι ἔφερον χρῶμα νοσηρῶς κίτρινον καὶ μετὰ μικρὸν ἀπέθανον. Αἱ ἐπιμελῶς τρεφόμεναι αἰσχυνομένοι ὑπέφερον ἀκόμη καὶ θερμοκρασίαν ἐξ ἕως ὁκτώ βαθμῶν Κελσίου, ἐν ᾧ αἱ ἀσθενεῖς ἀδελφαὶ των δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποστώσι τόσον ταπεινὴν θερμοκρασίαν, ὁμοίως δὲ δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπενέγκωσι καὶ βλαβεράς ἐπιδράσεις, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ οἱ φιλάσθενοι ἄνθρωποι.

ὑπερερεθισμός, μεθυστικαὶ οὐσίαι καὶ ἐλλιπὴς θρέψις ἐπιφέρουσιν εἰς τὰ φυτὰ, καίτοι οὐδὲν ἴχνος νευρικοῦ συστήματος ἔχοντα, κατὰστασιν μεγίστην ὁμοιότητα ἔχουσιν πρὸς τὴν λεγομένην νευρικὴν ἀτονίαν, ἣν ὁμοίως τεταλαιπωρημένοι, ὑπέργηροι καὶ κακῶς ζήσαντες ἄνθρωποι ἐνίοτε πάσχουσι.

Εἰς πολλοὺς ἴσως θὰ ἦεν παραμυθία, καίτοι ἀτελής, νὰ γινώρίζωσιν ὅτι καὶ εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον ὑπάρχουσιν ὁμοιοπαθῆ αὐτοῖς ὄντα, ἄλλοι πάλιν ἴσως αἰσθανθῶσι συμπάθειάν τινα ἀναλογιζόμενοι ὅτι καὶ παρὰ τοῖς φυτοῖς ὑπάρχουσι δυστυχῇ καὶ ταλαιπώρα πλάσματα, ἅτινα περιέπεσαν μεταξὺ ἀκανθῶν καὶ ζιζανίων ἢ ἐπὶ γῆς ἀγρόνου, καὶ ἴσως τότε ἐνθυμηθῶσιν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἄνθη ἀνθρώπινα, ὧν πολλὰ ἀπόλλυνται, ὡς αἱ αἰσχυνομένοι τοῦ βοτανικοῦ, σιωπηλὰ καὶ ἄγνωστα καὶ ἀόρατα διὰ τὴν ἐγωϊστικὴν καὶ τυφλὴν ταύτην κοινωνίαν.

Ο ΚΑΛΙΣΤΟΣ ΟΙΝΟΣ.

Οἱ λόγοι τοῦ φαλμφοῦ: „Καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου!“ οὐδεμίαν μέχρι τῆς σήμερον εὐρον ἀντίρρησην καὶ ἐναντίον τοῦ συλλογισμοῦ τοῦ οἰνοπότου ἐκείνου, καθ' ὃν „καλὸς οἶνος κάμνει καλὸν αἶμα, καλὸν αἶμα καλὴν διάθεσιν, καλὴ διάθεσις καλὰς ἰδέας, καλαὶ ἰδέαι καλὰ ἔργα, καθιστῶντα ἡμᾶς ἀξιόους τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπομένως ὁ οἶνος ἄγει ἡμᾶς εἰς τὸν οὐρανόν,“ δὲν ἐλέχθη τι ἄχρι τοῦδε, καὶ τοι ὀλίγιστα ἐξ ὅλων τούτων τῶν καλῶν πραγμάτων γίνονται. Ἀλλ' ἤδη ἔρχεται ἡ ἐρώτησις, ποῖος οἶνος παρέχει τὰς περισσοτέρας εὐφροσύνας; ποῖος ὁδηγεῖ ἡμᾶς εὐκολώτατα, ἀσφαλέστατα καὶ ἡδονικώτατα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ;

Ἡ ἀπόκρισις δὲν εἶνε εὐκολος, διότι, ὡς γνωστόν, ὑπάρχουσι πολλὰ εἶδη οἴνων. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλαῦτου ἦσαν γνωστὰ ἐν Ῥώμῃ πολλὰ εἶδη γλυκέος οἴνου, ὃ δὲ μέγας Κάτων ἐγίνωσκεν ἤδη ὁκτὼ διαφόρους ἰταλικοὺς οἶνους. Κρῖμα μόνον ὅτι δὲν μᾶς εἶπε, τίς ἐξ αὐτῶν ἐθεωρεῖτο ὁ ἀριστος πάντων. Ὁ Πλίνιος ἐξυμνεῖ τὸν Μαμερτίνιον, ὃ δὲ γέρον Ὁράτιος τὸν ἐκ Φαλέρνου. Ὁρτένσιος δὲ ὁ ἀντίπαλος τοῦ Κικέρωνος ἠγάπα ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ εἶδη συγχρόνως, καὶ ἐκτὸς αὐτῶν καὶ τὸν κύπριον οἶνον. Ὁ μέγας οὗτος ῥήτωρ ἐγκατέλιπε τοῖς κληρονόμοις του βι-

βλιοθήκην ἐκ δέκα χιλιάδων πύθων, δι' ὧν βεβαϊότατα ἐχαροποίησεν αὐτοὺς πλειότερον ἢ ὅσον ὁ κατήγορος τοῦ Κατιλίνα τοὺς ἰδικούς του διὰ τῶν μακρῶν βητορικῶν ἔργων του.

Τανῦν ὑπάρχουσιν ἄπειρα εἶδη οἴνων, ἀλλὰ ποῖον εἶνε τὸ κάλλιστον ἐξ αὐτῶν; Ἦδη ἐν ἔτει 1652 ἡ ἐν Παρισίοις ἱατρικὴ Σχολὴ εἶχεν ὀρίσει βραβεῖον διὰ τὴν ὀρθοτάτην ἀπάντησιν εἰς τὸ ζήτημα: „τίς οἶνος εἶνε προτιμότερος, ὁ Βουργουνδίου ἢ ὁ Καμπανίτης“; Λέγεται ὅτι τότε εἶχον σταλεῖ ὑπὲρ τὰς 1000 πραγματείας, ἐξ ὧν τὰ δύο τρίτα ἐθεώρουν τὸν καμπανίτην προτιμότερον. Ἀλλὰ μετὰ 50 ἔτη κύριός τις ὁ J. B. de Salins ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Βουργουνδίου καὶ ἀπέδειξεν ἐν τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ: „Défense du vin de Bourgogne contre le vin de Champagne, Luxembourg, 1704“, ὅτι ὁ τελευταῖος εἶνε εἰς τὴν ὑγίειαν πολὺ βλαβερώτερος τοῦ πρώτου. Ἐν ἔτει 1711 τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα ἔδωκεν ἐν Γαλλίᾳ ἀφορμὴν πρὸς φιλολογικὴν διαμάχην μεταξὺ δύο τῶν διασημοτάτων καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων. Καὶ ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν, ὁ Ἀγάθων (Bénigne) Grenan (γεννηθεὶς τῷ 1681 ἐν Noyers τῆς Βουργουνδίας) ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα του εἶχεν ἐξυμνήσει ἐν τινι λατινικῇ ᾠδῇ τὰς ἀρετὰς τοῦ πυρώδους βουρ-

γουνδίου οίνου. Ὁ δὲ ἕτερος, Κάρολος Coffin (γεννηθεὶς τῷ 1676 ἐν Buzanci παρὰ τὸ Πάρις) ἀνεδείχθη ὑπερασπιστὴς τοῦ ἀφρόεντος καμπανίτου καὶ ἐν τινὶ, ἐπίσης λατινικῇ, ᾧδῃ μετὰ τόσης ζέσεως ἐξέθηκε τὰ πλεονεκτήματα τοῦ πατριώτου του, ὥστε τὸ ποίημα τοῦ Grenan εὗρεθῇ εἰς δυσχερῆ θέσιν. Ἐνεκα δὲ τῆς ποιητικῆς ταύτης πάλης ἐσχηματίσθησαν μεταξὺ τῶν οἰνοποτῶν τῆς πρωτεύουσας δύο κόμματα, τὸ τοῦ Grenan ἐκθύμως ὑποστηρίζον τὸν βουργούνδιον, καὶ τὸ τοῦ Coffin ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τοῦ καμπανίτου. Ἀμφότερα τὰ κόμματα ταῦτα τόσον ἐχθρικῶς διέκριντο πρὸς ἄλληλα, ὅσον καὶ πάλαι ποτὲ ἐπὶ Ἰουστίνου τοῦ πρώτου καὶ Ἰουστινιανοῦ οἱ Πράσινοι καὶ οἱ Βένετοι ἐν Βυζαντίῳ, ὅσον καὶ ἐπὶ Δάντου οἱ Μαῦροι καὶ οἱ Λευκοὶ ἐν Ἰταλίᾳ.

Βλέπων ὁ καθηγ. Grenan, ὅτι τὸ κόμμα του καὶ ἀραιότερον ἦτο καὶ θάσσον ἢ βράδιον ἐμελλε νὰ ὑποκύψῃ, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ δόλον πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων του καὶ προσφωκiew τὸν τότε διασημότεον ἱατρὸν καὶ καθηγητὴν Γουί-Κρησκέντιον Φαγκὼν καὶ παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ καμπανίτου. Ὁ Φαγκὼν, ὅστις δι' ἑκαστον Παρισινὸν ἀγαπῶντα τὴν υἱείαν του ἦτο χρησμός, διεκήρυξεν ὅτι ὁ καμπανίτης ἐμπεριέχει στοιχεῖα λίαν ἐπιβλαβῆ εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι τὸ ἀνδρακικὸν αὐτοῦ ὀξύ παράγει τὸ στομαχικὸν ὀξύ καὶ γεννᾷ σπασμωδικούς κνησμούς τοῦ δέρματος, γνωστοὺς ἐν τῇ ἱατρικῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα *κνήφη*. Δεκάκις υγιεινότερος εἶνε ὁ τονικὸς βουργούνδιος ἀποδίδων εἰς τὸ σῶμα εὐάρεστον θερμότητά καὶ εὐτονίαν, ἥτις καὶ ἐν καιρῷ ἀσθενείας ἀκόμη ἐξασκεῖ ἱματικὴν ἐπιρροήν.

Διὰ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης ἀπώλεσεν ὁ καμπανίτης μέγα μέρος τῶν ὀπαδῶν του λιποτακτησάντων εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον καὶ ταχθέντων ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ βουργουνδίου.

Ὁ πᾶτερ — Grenan ἐθριάμβευε μὲν δημοσίᾳ, κατ' ἰδίαν ὅμως ἀπέδιδε τὰ δίκαια τῷ ἐχθρῷ καὶ ὅταν ἦτο μόνος ἔπινε τὸν καμπανίτην μετὰ μείζονος ἡδονῆς ἢ τὸν βουργούνδιον. Φυσικῶς οὐδεὶς ἔπρεπε νὰ μάθῃ τοῦτο, διότι ἄλλως ἤθελον λιθοβολῆσαι αὐτὸν οἱ ὀπαδοί του. Μετὰ μεγίστης ἐχεμυθίας ἡγόραζεν ὁ Grenan διὰ τοῦ πιστοτάτου καὶ λίαν ἐχεμυθοῦ ὑπῆρέτου του τὸν κάλλιστον ἐν Παρίσις καμπανίτην, ὅστις διὰ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ Φαγκὼν εἶχε σπουδαίως ὑποτιμηθῇ, καὶ διὰ νυκτὸς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν του. Πᾶς ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ ἤθελεν ἐναποθηκεύσει τὰς φιάλας εἰς τὸ ὑπόγειόν του, ἀλλ' ὁ Grenan δὲν ἐνόμιζεν αὐτὰς ἐκεῖ τόσον ἀσφαλεῖς ὅσον ἐν τῷ ἰδίῳ δωματίῳ καὶ ἐνταῦθα ἐκρυψεν αὐτὰς ἐντὸς ἰδιατέρων καὶ πρὸς τοῦτο ὀρισμένων πινακίδων βιβλίων, ἐπὶ τοῦ νώτου τῶν ὁποίων ἐτύπωσε χρυσοῖς γράμμασι τὸ ὄνομα λατίνου κλασικοῦ. Οὕτω δὲ ἔλαμπον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του καμπληθεῖς δεδεμένοι τόμοι, ἐφ' ὧν ὁ ἀμύητος ὀφθαλμὸς ἔβλεπε τὰς Ὁιδᾶς τοῦ Ὁρατίου, τὰ Ἑρωτικά τοῦ Κατούλλου, τὰς Μεταμορφώσεις τοῦ Ὀβιδίου, τὰ Εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου, τὰς Κωμωδίας τοῦ Τερεντίου καὶ Πλάυτου, τὰ Ἐπιγράμματα τοῦ Μαρτιαλίου καὶ Περσίου καὶ τὰς Σατύρας τοῦ Ἰουβενάλη, ἐνῶ δὲν ἦσαν ἄλλο ἢ φιάλαι περιέχουσαι τὸν ἀριστον καμπανίτην. Ἰνα δὲ κερδήσῃ τόπον διὰ νέας ἀγοράς κατεβίβασε μέρος τῶν ἀχρήστων βιβλίων εἰς τὸ ὑπόγειόν του.

Βλέπων ὁ Coffin ὅσημραι ἀποσυρομένους τοὺς ὀπαδοὺς του δόκωφθῇ νὰ μεταχειρισθῇ καὶ αὐτὸς τέχνασμα τι διὰ νὰ ἀνυψώσῃ πάλιν τὸν καμπανίτην εἰς τὴν ἀρχαίαν περιωπὴν.

Πρῶτον τινὰ ἔστειλε πεντήκοντα φιάλας τοῦ καλλίστου

Oeil de perdrix πρὸς τὸν κύριον Φοντενέλλον, μέλος ὄντα τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἓνα τῶν ἐπισημοτάτων συντακτῶν τοῦ „Journal des Savants“ παρακαλῶν αὐτὸν ν' ἀντάλλῃ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ δολίως παραγκωνισθέντος καμπανίτου καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς γραφίδος του καὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς εὐγλωττίας του ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ γνώμη τοῦ Φοντενέλλου εὐρίσκει ἐν Γαλλίᾳ μείζονα ἤχῳ ἢ ὁ ὑποπτος χρησμός ἀπλοῦ ἱατροῦ, ὅστις τόσον ἀγνοεῖ τὰς ἀρετὰς τοῦ καμπανίτου, ὅσον καὶ ὁ τυφλὸς τὰ κάλλη μιᾶς εἰκόνας τοῦ Ῥαφαήλ.

„Εμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς — ἔλεγε τελευταῖον ἡ ἐπιστολή — τὴν τύχην τοῦ ἐκ δικαίας ὀργῆς ἀφρίζοντος πατριώτου μου καὶ τρέφω τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα ὅτι ἡ πρὸς πᾶν ὥραῖον ἐνθουσιῶσα καρδιά ὑμῶν θέλει καταβάλλει τὸν Φαγκὼν καὶ θέλει ὀδηγήσει τὸν ἀτυχῆ καὶ παρεγνωρισμένον καμπανίτην πάλιν εἰς τὴν νίκην καὶ θέλει καταστήσει αὐτὸν ἀθάνατον διὰ τῆς μαγείας τῆς ποιήσεώς της.“

Καὶ πράγματι πολλὴν ἐπενέργειαν ἐξήσκησε τὸ θυμιάμα τοῦτο ἐπὶ τοῦ περιφανοῦς συγγραφέως τῶν „Dialogues des morts“ καὶ τῶν „Lettres du Chevalier d'Her...“ Γαργαλιστικῶς ὅπως καὶ τὸ ἀνδρακοῦχον ἄρωμα τοῦ καμπανίτου ἀνῆλθεν ἡ λεπτὴ αὐτὴ κολακεία εἰς τὴν ρίνα τοῦ σοφοῦ ἀνδρός, ὅστις ἠνοιξε μίαν φιάλην τοῦ Oeil de perdrix, ἔπιεν ἐν ποτήριον εἰς υἱείαν τοῦ εὐγενοῦς δωρητοῦ καὶ ἀπο τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγένεν ὁ θερμότερος λάτρης καὶ ὁ προθυμότερος προασπιστὴς τοῦ διὰ τοῦ Φαγκὼν δεινῶς ἐνοχοποιηθέντος καμπανίτου.

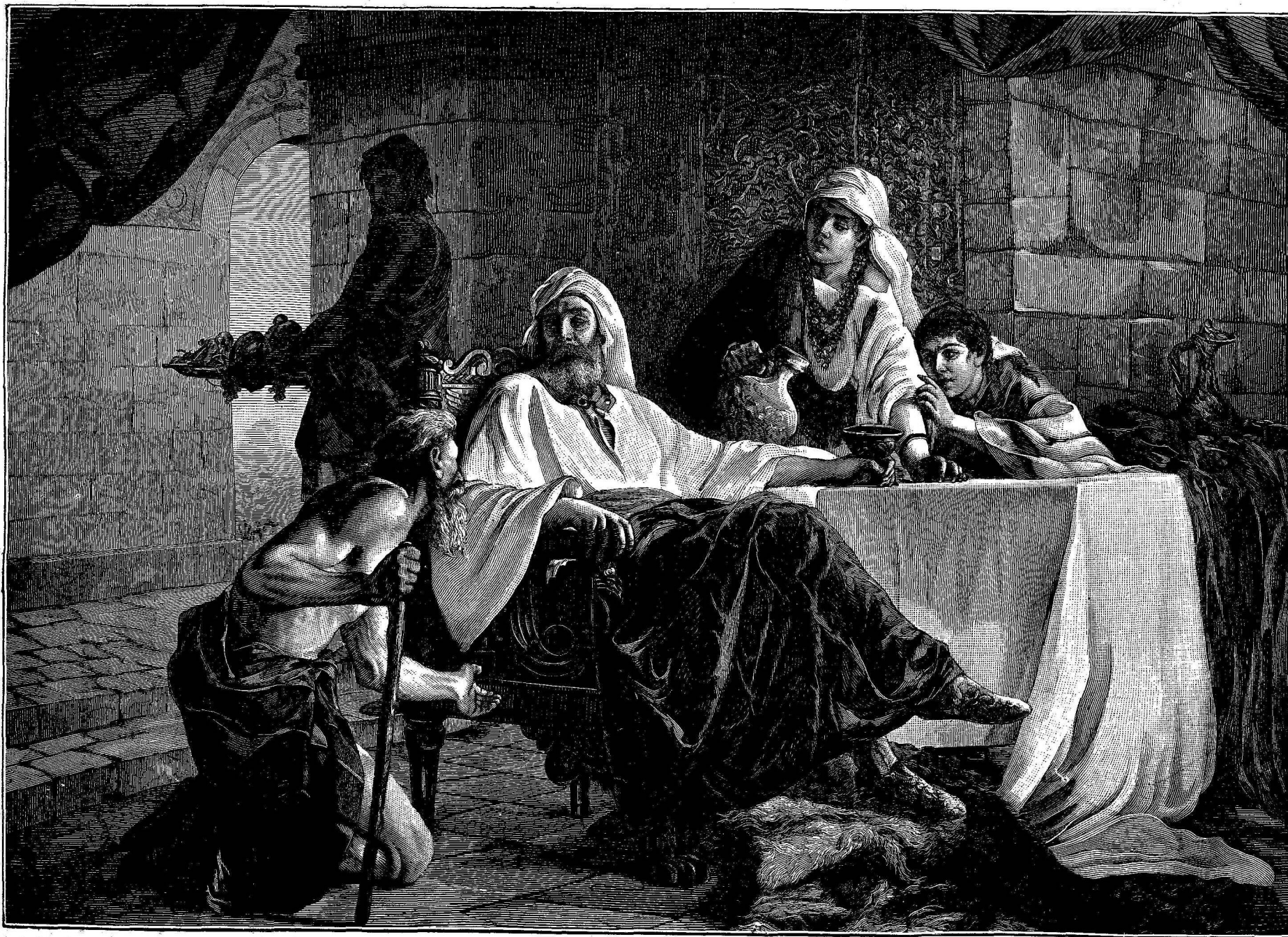
— Ἰδωμεν, εἶπεν ὁ Ἀκαδημαϊκός, τίς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο θὰ εὖρη περισσοτέραν πίστιν, ὁ ἱατρὸς Φαγκὼν ἢ ὁ δημοσιογράφος Φοντενέλλος.

Καὶ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ τοῦ „Journal des Savants“ ἐδημοσιεῦθη ἐκτενέστατον ἄρθρον, ἐν ᾧ ἡ μετὰξὺ Grenan καὶ Coffin ὑφισταμένη ἔρις περὶ τῶν προτερημάτων ἀμφοτέρων τῶν οἶνων ἐξετίθετο μετὰ μεγάλης πολυμαθείας καὶ βαθείας γνώσεως τῶν πραγμάτων καὶ ἐν τέλει ἐλέγετο, ὅτι μετὰ τὰς ἐναργεῖς ταύτας ἀποδείξεις οὐδεμία πλέον ἡδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία, ὅτι ἐν ποτήριον καμπανίτου εἶνε πολὺ ὠφελιμώτερον εἰς τὴν υἱείαν τοῦ ἀνθρώπου ἢ μία φιάλη βουργουνδίου. Ὁ μόνος οἶνος, ὅστις παρέχει εἰς τὸ ὑπὸ τῶν φροντίδων τυραννούμενον πνεῦμα ἡμῶν τὴν εὐλογημένην εὐθυμίαν, εἶνε τὸ ἀφρόεν ἄνθος τοῦ καμπανίτου. Αὐτὸς εἶνε ὁ δὸν Ζουὰν τῶν οἶνων, ὅστις κατανικᾷ ὅλων τῶν γυναικῶν τὰς καρδίας, εἶνε τὸ ταλισμάν, ὅπερ δίδει ἡμῖν τὰς χρυσαῖς κλειδας τῆς ἐκ ῥόδων πύλης τοῦ ἔρωτος, ἡ μαγικὴ πτέρυξ, ἥτις ἐκ τῆς κοιλάδος ταύτης τοῦ κλαυθμώδους ἀνάγει ἡμᾶς εἰς τὰ ἡλύσια πεδία. Ζήτω ὁ Coffin καὶ ὁ καμπανίτης!

Ἡ μετὰ τόσον ζωηροῦ πυρὸς γενομένη αὕτη ἀποθέωσις, ἥτις ἦτον ἀψευδὴς ἐκφρασίς τῶν ἰδεῶν καὶ τάσεων ἀνδρός, ὅστις ὀγδοηκοντούτης γέρων ἤδη ἐγλυκοκύνταζε νέαν κόρην καὶ ποτε εἰποῦσαν αὐτῷ „Ἀφῆστέ με ἢ φωνάζω!“ ἀπεκρίθη „φωναίεστε! αὐτὸ θὰ περιποιήσῃ τιμὴν καὶ εἰς τοὺς δύο μας!“ ἡ ἀποθέωσις λοιπὸν αὕτη εὗρε τόσον εὐμενῇ ἤχῳ εἰς ὅλους τοὺς Παρισίους, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ θερμότατοι φίλοι τοῦ Grenan ἀπηρνήθησαν τὸν βουργούνδιον καὶ μεθ' ὅλας τὰς ἐπανειλημμένας ὑπομνήσεις τοῦ Φαγκὼν προσῆλθον βαθμυδὸν εἰς τὰς τάξεις τῶν πιστῶν τοῦ καμπανίτου.

— Ὁ καμπανίτης, ἐπανελαμβάνον ὅλοι οἱ κηφῆνες τῶν Παρισίων, εἶνε ὁ δὸν Ζουὰν τῶν κρασίων.

Καὶ μόνη αὕτη ἡ μεταφορὰ ἤρκεσε ν' ἀναδείξῃ τὸν οἶνον τοῦτον νικητὴν διὰ παντός, ἐκτοτε δὲ ὁ βουργούνδιος ἀπώλεσε τὸ θάρρος καὶ οὐδέποτε πλέον ἐξῆλθεν ἀντιμέτωπος

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΛΑΖΑΡΟΣ Ο ΠΤΩΧΟΣ.

τοῦ „δὸν Ζουὰν τῶν οἰνῶν.“ Ἡ δὲ πόλις Rheims μὴ λησμονοῦσα τὰς προσεχθεῖσας ὑπηρεσίας τοῦ Coffin ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ καμπανίτου ἐψήφισεν ἵνα κατ' ἔτος στέλλωνται εἰς Παρισίους πρὸς τὸν ἔξοχον ὑπερασπιστὴν δαπάναις τῆς δημαρχίας εἰκοσιεῖς φιάλαι ἀρίστου καμπανίτου. Ὁ Coffin κατέστησε τὸν Φοντενέλλον συμμέτοχον τοῦ ἐκουσίου τούτου δώρου τῆς ἀγαθῆς πόλεως Rheims μέχρι τοῦ ἔτους 1749, ὅτε τὴν 20 Ἰουνίου ἀπέθανε φθάς εἰς τὸ 63^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ δὲ Grenan, ὅστις κατὰ τὸ φαινόμενον ἦτον ὁ ἀσπονδότατος ἐχθρὸς τοῦ Coffin, κατ' ἰδίαν ὁμῶς ἐξηκολούθει νὰ ἐκκενῇ τὴν ὑπόγειον βιβλιοθήκην του, εἶχε στρέψει τὰ νῶτα πρὸ 26 ἐτῶν πρὸς τὴν οἰνοβιβλιοθήκην ταύτην καὶ ἐν ἡλικίᾳ 32 ἐτῶν μετὰ ὑπέρμετρον πόσιν βουργουνδίου ἐπεχείρησε τὸ ταξίδιον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἄλλ' ὁ Φοντενέλλος, ὅστις καθ' ἐκάστην ἔπινεν ἐν ποτήριον καμπανίτου, διὰ τῆς τοιαύτης διαίτης ἐφθασε σχεδὸν τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Γεννηθεὶς τὴν 11 Φεβρουαρ. 1657 ἐν Ρουέν, ἀπέθανε τὴν 9 Ἰανουαρίου 1757 ἐν Παρισίοις μετὰ φαιδρὸν συμπόσιον καθ' ὃ εἶχεν ἐκκενώσει εἰς ἀνάμνησιν τοῦ φίλου του Coffin τὸ τελευταῖον ποτήριον καμπανίτου.

Ἡ διαμάχη αὕτη εἶχε διαδοθῇ καὶ εἰς Γερμανίαν. Ὁ μέγας Φρειδερίκος ἐπρόβαλλεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν του τὸ ζήτημα: „Διὰ τί τὸ μετὰ καμπανίτου πεπληρωμένον ποτήριον ἐκπέμπει ἥχον καθαρώτερον ἢ ποτήριον μετὰ βουργουνδίου.“ Ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀκαδημίας ὁ σοφὸς Sulzer ἀπεκρίθη: „Οἱ μικροὶ μισθοὶ δὲν ἐπέτρεπον δυστυχῶς εἰς τὰ μέλη νὰ κάμωσι τόσον πολυδάπανα πειράματα.“

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(Λογίημα. — Συνέχεια.)

Λαμπρὸν ὄχημα, συρόμενον ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν ἵππων καὶ διευθυνόμενον ὑπὸ ἀμαξηλάτου καὶ ὑπηρετοῦ ἐν πλουσίᾳ στολῇ, διήλθε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν δενδροστοιχίαν. Εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἐκάθητο κυρία, ἥς τὸ ἀγέρωχον καὶ ὠραῖον πρόσωπον ἀπήντησεν εἰς τὸν χαριετισμὸν τοῦ μέλλοντος ὑπάκουστοῦ διὰ ψυχροῦ μειδιάματος.

— Εἶνε ἡ κόμισσα, ἡ ὑποία κατοικεῖ εἰς τὴν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπὸ ἐδῶ ἀπέχουσαν ἑκαυτὴν, εἶπεν ὁ ἀνθυποασπιστὴς εἰς τὸν Θεόφιλον, καὶ ἐπειδὴ σήμερον εἶνε Κυριακὴ, ὅτε καὶ ὁ σύζυγός της, ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγματός μας, συνειδίδει νὰ ἐπισκεπτήται τὴν ἑκαυτὴν του, ἡ σύζυγός του τὸ κόφτει, ὡς βλέπεις, λάσπη. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι . . . ὅσον τὸ δυνατόν ἀπομακρύνονται ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον . . . περίφημος γάμος. Τρέχω νὰ πῶ ἔστους φίλους μου τὴν αὐτοκτονίαν τῆς ἡθοιοποιῶ σου. Τί ἔχει νὰ γίνῃ με αὐτὴν τὴν εἰδήσιν! Καλὴν ἐντάμωσιν ἀπόψε.

Ὁ νεαρὸς μαχητὴς ἀπεμακρύνθη προξενῶν φοβερὸν κρότον διὰ τῶν περνεριστῆρων καὶ τοῦ κατὰ γῆς συρομένου ξίφους του.

Ἡ πολυπληθὴς ἑταιρία τοῦ διευθυντοῦ Θεοφίλου, ἡ μᾶλλον τῆς δεσποζούσης συζύγου του, ἥτις ψυχὴν τοῦ διασίου ὠνόμαζεν ἑαυτήν, — εἶχε ζητήσιν ἄστυον εἰς τὸ κτήμα τοῦ σκοπευτηρίου τῆς μικρᾶς πόλεως.

Ἡ κυρία Ἰουλία ἐκάθητο ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ βαθύσκιον πετελεάν ἐντὸς ἀνακλιντροῦ πεπαλαιωμένου. Οἱ λόγοι τοῦ Θεοφίλου, ὅτι ἡ θυγάτηρ ἰδιοκτητοῦ συλλογῆς κηροπλάσμάτων, ἥτο ποτε λευκὴ, ἐρυθρὰ καὶ τρυφερὰ ὅπως καὶ ἀγαλμὰ τι ἐκ κηροῦ, μετέβη πράγματι καὶ νῦν ἐτι ἀληθείας ὑπὸ τινος ἐπόψεως. Ἄν καὶ οὐχὶ πλέον τρυφερὸν, ἐν τούτοις λευκὸν καὶ ἐρυθρὸν ἐφαίνετο καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς, με μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ἄλλοτε ἦτο τῆς φύσεως προίον, παρήγετο ἡδὴ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ψιμμουθίου. Ἡ ἀφθονὸς τῶν χρωμάτων χρῆσις καθίσταται τὸ πρόσωπον τῆς διευθυντρίας φοβερῶς ὅμοιον πρὸς τὸ κηροπλάσματος.

Ἡ ἐντύπωσις αὕτη ἐτι μᾶλλον ἐξήρετο διὰ τῶν καταβεβλημένων καὶ ὠρῶν ὀφθαλμῶν, ἀπαθῶς προσβλεπόντων κάτωθεν τῶν μελανωμένων ὀφρύων, ἐν ᾧ τὸ στόμα ἐδείκνυε στερεότυπον μειδίαμα, ὅφ' ὃ, ὡς ὑπὸ ἀνακον προσώπιδος, τὸ γύναιον τοῦτο προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὴν μοχθηρὰν φύσιν του. Ἐφερε κροσσῶν μεταξωτὸν ἔνδυμα, ἀνοιγόμενον εἰς τὰ ἄνω καὶ ἀφίνον γυμνοὺς τοὺς παχεῖς αὐτῆς ὤμους· ὁμοίως καὶ οἱ λῖαν νεωρώδεις βραχίονες ἦσαν ἀκάλυπτοι. Τὸν τράχηλον καὶ τοὺς βραχίονας περιέβαλλον ὅμοιοι κοραλλίων καὶ μαργαριτῶν, ἐν ᾧ αἱ χεῖρες ἦσαν φορτωμέναι διὰ δακτυλίων.

Τὴν στιγμὴν ταύτην προέβη ὁ Πιερρότος καὶ ἔστη μετὰ δειλίας πρὸ τῆς διευθυντρίας, ἐν ᾧ ὁ ἐπιβαίνων αὐτοῦ Θεόφιλος ἔκλινε μετὰ φόβου τὴν κεφαλὴν.

— Ἦλθες τέλος πάντων! ἀνεφώνησεν ὀργίλως ἡ σύζυγός του. Λαίπὸν . . . καί;

— Ἀπέθανεν, Ἰουλία . . .

Ἡ διευδύντρια ἔφερε μετὰ θεατρικῆς χειρονομίας, ἥτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα φρίκην ἐξέφραζε, τὸ πλήρες ἀρωμάτων ῥινόμακτρον της πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς οὓς οὐδ' ἔχνος θλίψεως ἐφαίνετο, καὶ εἶπε δυσανασχετοῦσα.

— Πράγματι λοιπὸν ἐξετέλεσε τὸν σκοπὸν της, νὰ πνιγῇ . . . ὦ, εἶνε φοβερὸν!

Τὸ στερεότυπον μειδίαμα, ὅπερ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν εἶχεν ἀφανισθῇ ἐκ τῶν χειλέων της, προσέλαβεν ἀπαίσιον χαρακτήρα, ὅτε ἐν ὀργῇ ἐξηκολούθησε λέγουσα.

— Χάρης εἰς τὰς καλὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας κάμνομεν ἐδῶ τῇ ἐπλήρῳσῃ χθὲς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὅλον τὸν μισθὸν μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας, ἀλλ' αὕτη διὰ τῆς αὐτοκτονίας της παρέβη τὸ συμβόλαιον καὶ ἔπρεπε τουλάχιστον νὰ με ἀποζημιώσῃ . . . Ἐμαθα ὅτι σχεδὸν ὅλον τὸ πῶς τὸ ἔστειλε ταχυδρομικῶς εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἔπου νοσηλεύεται ἡ γρατὰ μας, ποῦ παρίστανε κωμικὰ πρόσωπα . . .

— Πόσον εὐγενὴς ψυχὴ! ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ Θεόφιλος.

— Εὐγενής; Τί; . . . δὲν ἔμπορῶσαμεν μήπως καὶ ἡμεῖς νὰ χρειασθῶμεν τὰ χρήματα, ὅπως καὶ ἡ παληόγρηρα ἐκείνη;

— Ἀλλὰ νομίζω μόνον, Ἰουλία, —

— Ἄ, νομίζεις . . . μπᾶ! εἶπεν ἡ διευδύντρια καὶ ἔρριψε μετὰ περφορήσεως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε δεσμίς τις ἐρυθρωπῶν βοστρύχων, πεσοῦσα ἐπὶ τῆς βράχειός της, ἔτρεμεν ὡς φωλεὰ μικρῶν ὄφειων. — Καὶ τί λέγεις τώρα σὺ ἑαυτὸ, Θεόφιλε, ποῦ ἡ θεότρελλη ἤγγε καὶ ἔγραψεν ὅλα τὰ ροῦχά της ἐπάνω ἑστὴν Καρολίνα; . . . ἔμένα τίποτε δὲν ἔδωκε, τίποτε. Ἐσὺ ὁμῶς . . . χα . . . χα . . . χα ἐσὺ δὲ κληρονομήσῃς τουλάχιστον τὸ ὠρολόγιόν της . . . τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο, ποῦ οὐτε χρυσὸ εἶνε τουλάχιστον!

— Ἡ ἀτυχὴς Σωσσάνα . . . ἀκριβῶς τὴν προσφιλεῖ ἐκείνην κληρονομίαν τῆς μητρός της . . . προώρισε δι' ἐμέ.

— Φλυαρίαις! ἀνέκραξεν ἡ διευδύντρια καὶ ἐξηκολούθησε σφοδρότερον. — Τὸ πολύτιμο βραχιόλι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ Σωσσάνα ἀπὸ τὸν ἀπιστον ἔραστή της, δὲν εὐρέθηκε· φαίνεται τὸ ἐκράτησεν ἐπάνω της, καὶ τώρα βέβαια ἡ ἀστυνομία θὰ λογαριάσῃ δεκαπλάσια τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας διὰ νὰ τὸ κρατήσῃ.

Ὁ Θεόφιλος ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἡ σύζυγός του ἀκράτητος ἐξηκολούθησε.

— Εὐρεῖς, σήμερον εἶνε Κυριακὴ καὶ δι' αὐτὸ ἔχομεν μεγάλην παρὰστασιν. Θὰ παρουσιασθῇ καὶ ὁ Πιερρότος. Τρέξε λοιπὸν νὰ περιποιηθῇς τὸ ζῶον, ἀφ' οὗ τόσον ἐκουράσθηκε χάριν τῆς ἀνοησίας του. Γράψε ἀμέσως καὶ εἰς τὸν πράκτορα, νὰ εὕρῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ἀντικατάστασιν διὰ τὴν νεκράν. Συμβούλευσέ τον νὰ μὴ στείλῃ πάλιν ἄλλην τοιαύτην τρελλήν. Εἰδοποίησέ τον ἐπίσης, ὅτι σήμερον τὸ πρωτὶ ἦλθε καὶ ἡ χορεύτρια, ποῦ μᾶς ἔγραψε. Εἶνε ἕνα παληοτόμαρο, ἀλλὰ λέγει, πῶς εἰς τὸ φῶς φαίνεται ὠραία καὶ χορεύει ἐξαίρετα. Αὐτὸ δὲ τὸ ἰδοῦμε. Θεέ μου, Θεόφιλε! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία βλέπουσα μοχθηρῶς τὸν τεθλιμμένον ἵππεά, ἐξακολουθεῖς πάντοτε νὰ κάθῃσαι ἐπάνω ἑστὸ ἄλογο· δὲν καταβαίνεις λοιπόν;

Ὁ γέρον ἀπέσυρε βραδέως τὸν ὑπὲρ τὴν ἰωσηφίαν ἐξηπλωμένον μανδύαν του καὶ ὠδήγησεν οὕτω τὸν ἵππον, ὥστε δὲν ἀπεκρύπτετο πλέον ὑπὸ τοῦ πλατέος αὐχένος τοῦ ζώου τὸ σῶμα τῆς μικρᾶς κόρης.

— Κύτταξέ . . . τὸ παιδί . . . ἀγαπητὴ μου Ἰουλία, ἐφέλλισεν ὁ ἀτυχὴς μετὰ τρεμόντων χειλέων.